

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἄριθμ. 108 τοῦ 1908

Εισιγητῆς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου Πρόεδρος.

Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως ἐπιδικαζούσης ὠρισμένου πρᾶγμα ἐπιδιώκεται μόνον κατὰ τοῦ ἡτηθέντος διαδίκου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσαχθείσης ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1902 ἐπιταγῆς τοῦ ἐφεισβλήτου, καθ' ἧς ἡ ἀνακοπή, προκύπτει ὅτι ὁ ἐφεισβλήτος Χαλακκεθεάκης ἐπιτάσσει διὰ ταύτης τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 43 τοῦ 1904 ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Ἀλικιανοῦ, δι' ἧς τῷ ἐπιδικάζεται ἡ κυριότης 13 ἐλαιοδένδρων μετὰ τῆς γῆς των ἐν τῇ ἐπιταγῇ καὶ τῇ ἀνακοπῇ περιγραφόμενων καὶ ἀπευθύνει ταύτην κατὰ τῶν φερομένων ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἀντιδίκων του καὶ τῆς ἀνακοπούσης Μαρίας Πατρικοπούλας συζύγου Ν. Δερμιτζάκη ὡς τρίτης κατόχου. Ὅντως δὲ ἐκ τῆς ἐκτελουμένης ταύτης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθμ. 43 τοῦ 1894 τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀλικιανοῦ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ ἀρχικῶς ἀνακώτουσα αὕτη Μαρία Πατριλοπούλα δὲν ὑπῆρξε ποσῶς διάδικος ἐν τῇ δίκῃ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὕτη.

Ἐπειδὴ μὴ οὔσης διαδίκου ὡς ἄνω εἴρηται τῆς ἀρχικῶς ἀνακοπούσης ἐν τῇ

δίκῃ καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἐκτελουμένη ἀπόφασις, ἡ ἐπιταγὴ κατὰ τῆς ἀνακοπούσης ἡ ἀνωτέρω ἐστὶ μὴ νόμιμος, διότι κατὰ τὴν διάταξιν 321 τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880 ἣτις διέπει τὴν ἀνακοπτομένην ἐπιταγὴν, ἡ ἐπιταγὴ προκειμένου περὶ ἀποδόσεως ὠρισμένου πράγματος, ἀπευθύνεται παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δικαιοῦχου κατὰ τοῦ ἀντιδίκου του, οὐχὶ δὲ κατὰ μὴ διαδίκου ὡς ἐναῦθα, καὶ διότι τὸ δεδικασμένον κατὰ τὸ ἄρθρον 241 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ὑφίσταται μεταξὺ τῶν διαδίκων τῶν δικασθέντων, καὶ τούτους ὑποχρεοῖ, οὐχὶ δὲ τοὺς μὴ ὄντας διαδίκους. Ἄρα δεκτὴ ἐστὶν ἡ ἀνακοπὴ αὕτη καὶ ἀκυρωτέα ἡ μνησθεῖσα ἀνακοπὴ, ἐφ' ὅσον ἀπευθύνεται κατὰ τῆς ἀνακοπούσης. Τὸ νομικὸν δὲ ἐπιχείρημα τοῦ ἐφεισβλήτου ὅτι ἡ ἀκυρότης αὕτη τῆς ἐπιταγῆς μὴ περιεχομένη ἐν τῇ ἀνακοπῇ δὲν εἶναι δεκτὴ κατ' ἔφασιν, οὔτε ἡδύνατο νὰ προβληθῇ αὐτεπαγγέλτως διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἤδη μὴ βίασιμος ἐστὶ, διότι τὸ νόμιμος τῆς ἐπιταγῆς τῆς ἀνακοπτομένης δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ τὸ Δικαστήριον ἀπὸ αὕτη προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ αὕτη.

Ἄριθμ. 118 τοῦ 1908

Εισηγητῆς Π. Ταταράκης

Ἀφῆς μισθώματος μὴ δεδουλευμένου πρὸς κυρίου ἀποτελεῖ συναίνεσιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς μισθώσεως καὶ παραίτησιν ἀπὸ τῆς περιδιάλυσεως τῆς μισθώσεως ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἡ τῆς ἐκκλήσεως αἰτήσεις, περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 412 τοῦ 1907 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος διὰ τε τοῦ, ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ, ἡς ζητεῖται ἡ ἀνάκλησις, ἀναφερομένου λόγου, καὶ προσέτι καθόσον ὁ ἐκμισθωτῆς δεχόμενος καὶ λαμβάνων ἀνεπιφυλάκτως παρὰ τοῦ μισθωτοῦ μετὰ τὴν ἔγερσιν ἀγωγῆς περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως λόγῳ κακῆς χρήσεως τῶν μισθίων πραγμάτων, μισθώματα, ἔστω ἀπαιτητὰ ὡς προκληρωτέα ἀλλὰ μὴ εἰσέτι δεδουλευμένα, ἤτοι ἀναγόμενα εἰς μέλλοντα χρόνον τῆς μισθώσεως, τεκμαίρεται σιωπηρῶς ἀλλὰ σαφῶς καὶ εὐκρινῶς ὅτι συναίνει εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς μισθώσεως, καὶ ὅτι συνεπῶς συγγινώσκει τὴν γενομένην τυχόν κακὴν χρῆσιν τῶν μισθίων, καὶ παραιτεῖται ἀπὸ τοῦ λόγῳ τῆς αἰτίας ταύτης κτηθέντος πρὸς διάλυσιν τῆς μισθώσεως δικαιώματός, ἀποσβεννυμένου διὰ τῆς πράξεως ταύτης, συγκατατίθεται δὲ ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ἀνεπιφυλάκτου ταύτης παραλαβῆς τῶν τοιούτων μισθωμάτων ἐν χρόνῳ ὑστέρῳ τῆς περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως ἀγωγῆς, εἰς τὴν κατάργησιν τῆς δι' αὐτῆς ἀρξαμένης καὶ ἐκκρεμοῦς διατελούσης δίκης συνφθὰ τῶν ἄρθρων 444 § 2 καὶ 6 καὶ 443 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ἃ δίκη ἀποπερατοῦται καταγομένη οὐ μόνον δι' ἀποσβέσεως τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαιώματος, ἀλλὰ καὶ διὰ συγκαταθέσεως εὐκρινῶς καὶ καθαρῶς ἐκφραζομένης, ἤτοι ρητῶς ἢ καὶ σιωπηρῶς διὰ τοιούτων ἀναμνησθητέων πράξεων, ἐξ ὧν ἀναγκαστικῶς συνάγεται ὁ τῆς συγκαταθέσεως σκοπός, ὡς ἐν προκειμένῳ.

Ἄριθμ. 119 τοῦ 1908.

Εισηγητῆς Ι. Σαουνάτος.

Τὸ δεδικασμένον ἰσχύει καὶ κατὰ τῶν εἰδικῶν διαδόχων τῶν γενομένων τοιούτων μετὰ τὴν δίκην ἢ καὶ διαρκούσης ταύτης.

Ἐπίδοσις τίτλου ἐκτελεστοῦ δὲν εἶνε ἀναγκαία. Ἡμῆ ἐμπρόθεσμος ἐκπλήρωσις ὑποχρέωσης λόγῳ νομίμου κωλύματος δὲν καθιστᾷ ὑπερήμερον τὸν ὀφειλέτην.

Ἐπειδὴ κατ' ἀρχὴν ἐν τῷ δικαίῳ ἀναμφισβήτητον, τὸ δεδικασμένον ἰσχύει οὐ μόνον κατὰ τῶν κληθῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν εἰδικῶν διαδόχων, ὅστινας ἐγένοντο τοιοῦτοι μετὰ τὴν δίκην (Οἶκον. Γεν. Ἀρχαί § 97 σημ. 13) τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην καθιστοῦν καὶ παρ' ἡμῶν τὸ ἄρθρ. 152 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁρίζει ἐπὶ πλέον ρητῶς, ὅτι ἡ ἰσχύς τοῦ δεδικασμένου ἐκτείνεσθαι καὶ κατὰ τοῦ εἰδικοῦ διαδόχου, τοῦ διωδεξαμένου τὸν διάδικον, διαρκούσης τῆς δίκης, ὅπερ ζήτημα ἀμνησθητέον, ὡς γνωστὸν, μετὰ τῶν ἐρμηνευτῶν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Νόμου, καὶ ἐξ οὗ ἐπιτείνεται κατὰ μείζονα λόγον ἡνίοις νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ δεδικασμένον καὶ κατὰ τοῦ διαδεξαμένου τὸν καταδικασθέντα μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ὅτι δὲ τοιαύτη ἐστὶν ἡ ἔννοια τοῦ ἡμετέρου νόμου ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 635 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ καταργηθέντι ἤδη περὶ ἐκτελέσεως κεφαλαίῳ αὐτῆς, ὅπερ οὐδεμίαν καταλείπει περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀμβιβολίαν, καὶ τὸ τοιοῦτον, καίπερ μὴ ἰσχύον νῦν, χρησιμεύει ἐν τούτοις εἰς ἀνεύρεσιν τῆς ἀκριβοῦς ἐννοίας, ἣν ἠθέλησε καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 152 νὰ διατυπώσῃ ὁ νομοθέτης, ὅστις βεβαίως διὰ τῶν διαφορῶν ἐν τῷ νόμῳ διατάξεων ἐντελῶς σύστημα ἠθέλησε νὰ καθιερώσῃ. Κατὰ ταῦτα δὲ, ἀρῶ ὁ ἀνακόπτων μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς 201 (1906 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Κρήτης) ἡγόρευσε τοὺς τὸν ἐπιτάσσοντα Ἐμμ. Δεμπρινική ἐπιδικαζόμενον κτῆμα ἐν πε-

ριπτώσει μὴ πληρωμῆς ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα πωλήσαντος Ἀχ. Ροῖδου τοῦ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀριζομένου ποσοῦ, ὀρθῶς ζητεῖται κατ' αὐτοῦ (τοῦ ἀνακόπτοντος) ὡς εἰδικοῦ διαδόχου τοῦ Ἀχ. Ροῖδου ἢ ἐκτέλεσις τῆς προμνηθεύσης ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀκινήτου, ὑποτιθεμένου, ἐννοεῖται, ὅτι ἐξέβη ὁ εἰρημένος ὄρος τῆς μὴ ἐγκλήρου πληρωμῆς, ἐξ οὗ ἤρτηται ἡ διάταξις τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδόσεως τοῦ ἀκινήτου τούτου, ὀρθῶς ἔρα ἀπερρίφθη ὁ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐπιταγῆς σχετικῶς ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέον ἐστὶ καὶ τὸ περὶ τούτου παράπονον ὡς ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἐπιδόθη εἰς τὸν δικαιοπάροχον τοῦ ἀνακόπτοντος ἡ μνησθεῖσα 201 (1906) ἐκτελουμένη ἀπόφασις καὶ οὕτω συνεπληρώθησαν πάντες οἱ ὄροι πρὸς τὸ ἐκτελεστον αὐτῆς, οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ ἐπιδοθῇ ἡ αὐτὴ ἀπόφασις καὶ πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα, διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 310 τῆς Κρητικῆς Δικονομίας δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ κοινοποίησις τοῦ ἐκτελεστοῦ τίτλου πρὸς τὸν ὀφειλέτην, δὲν ἰσχύει δὲ παρ' ἡμῖν διάταξις ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 867 τῆς Ἑλλ. Δικονομίας, ἀπαιτοῦντο τὴν προεπίδοσιν τοῦ ἐκτελεστοῦ τίτλου πρὸς τοὺς γενικοὺς ἢ εἰδικούς διαδόχους, καὶ ὅταν ἀκόμη τοιαύτη κοινοποίησις ἐγένετο πρὸς τοὺς δικαιοπαρόχους, ὀρθῶς ἔρα ἀπερρίφθη καὶ ὁ σχετικὸς ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγος καὶ ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον τὸ σχετικὸν παράπονον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς προμνησθείσης ἐκτελουμένης ὑπ' ἀριθμ. 201 (1906) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφρετείου Κρήτης διὰ ταύτης ὑπεχρεώθη ὁ Ἀχιλλεὺς Ροῖδης δικαιοπάροχος τοῦ νῦν ἀνακόπτοντος Ἀλεξ. Κούσου πρωτίστως μὲν νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν πισπεύδοντα Ἐμμ. Λαμπρινάκην δρ. 613

καὶ 35 μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τόκου, καὶ ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρέωστος ταύτης ἐντὸς δεκαπενθήμερου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ὑποχρεοῦται ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν εἰρημένον Ἐμμ. Λαμπρινάκην κύριον τοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει ἀκινήτου καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ κτήματος τούτου.

Ἐπειδὴ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ διὰ τῆς ἀνακοπτομένης ἐπιταγῆς του ἀξίων, ὅτι δὲν ἐπηκολούθησεν ἡ ἐμπρόθεσμος καταβολὴ τοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει χρηματικοῦ ποσοῦ, ἐξαιτεῖται τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγκατέλειψιν τῆς διακαχοχῆς τοῦ ὡς εἴρηται ἀκινήτου ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνακόπτοντος Ἀλεξάνδρου Κούσου, γενομένου ὡς προεῖρηται εἰδικοῦ ἐν τῷ κτήματι διαδόχου τοῦ Ἀχιλλέως Ροῖδιδου.

Ἐπειδὴ συνομολογεῖται ὅτι μετὰ τὴν εἰς τὸν Ἀχιλλέα Ροῖδην κοινοποίησιν τῆς ἐκτελουμένης ὑπ' ἀριθμ. 201 (1906) ἀποφάσεως καὶ διαρκούσης ἐτι τῆς ἐν αὐτῇ τασσομένης δεκαπενθήμερου προθεσμίας, ἐδήλωσεν οὗτος τῷ Ἐμμ. Λαμπρινάκῃ ὅτι ποιούμενος χρῆσιν τοῦ παρεχομένου αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐκλεκτικοῦ δικαιώματος θέλει καταβάλει τὸ χρηματικὸν ποσὸν ὅπως παραμείνη εἰς αὐτὸν ἀμετακλήτως ἢ κυριότης τοῦ κτήματος, ὡσαύτως δὲ συνομολογεῖται ὅτι πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ ἡ ὡς εἴρηται δεκαπενθήμερος προθεσμία ὁ Γ. Πανηγυράκης ἔχων λαμβάνειν παρὰ τοῦ Ἐμμ. Λαμπρινάκῃ χρηματικὸν τι ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς δρ. 170 περίπου, κατέσχεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλέως Ροῖδου ὡς τρίτου ὁλόκληρον τὸ διὰ τῆς 201 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφρετείου ἐπιδικαζόμενον ποσόν, ὅπερ ἔδει ὑπὸ τούτου (τοῦ Ἀχιλλέως Ροῖδου) νὰ καταβληθῇ ἐντὸς πᾶν 15 ἡμερῶν πρὸς τὸν Ἐμμ. Λαμπρινάκην.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 346 τῆς Πολ. Δικονομίας, γενομένης παρὰ τρίτῳ κατασχέσεως δὲν δύναται πλέον οὗτος νὰ παραδώσῃ οὔτε εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος, οὔτε εἰς ἄλλον τινὰ τὰ παρ' αὐτῷ κατασχεθέντα, ἐξ οὗ ἔπεται, ὅτι ὑπάρχοντος παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ Ροῦδῃ νομίμου ἕνεκα τῆς κατασχέσεως ταύτης ἐμποδίου πρὸς ἐμπρόθεσον καταβολὴν τοῦ χρηματικουῦ ποσοῦ, ὅπερ ὤφειλεν ἐγκαίρως νὰ καταβάλλῃ ὅπως διατηρήσῃ τὴν κυριότητα τοῦ κτήματος οὗτινος τὴν διακατοχὴν ἐπιτάσσεται ἤδη νὰ καταλίπῃ, δὲν ἀπώλεσεν οὗτος τὸ δικαίωμα ἵνα καὶ βραδύτερον καὶ μέχρις ἄρσεως τοῦ παρεμπεσόντος κωλύματος ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρέωσιν του ἄνευ ἐπιζημιῶν συνεπειῶν, διότι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερμερίας ἐπέρχονται διὰ τὸν ὀφειλέτην, μόνον ἐν ἡ μὴ ἐκτέλεσι; ἢ ἡ βραδεὶς ἐκτέλεσι; τῆς ἐνοχῆς ὀφείληται εἰς ὑπικιότητα αὐτοῦ (ἄρθρ. 769 καὶ 770 Ἀστ. Κώδικος) τοῦθ' ἄπερ δὲν συμβαίνει ἐν προκειμένῳ. Ταῦτα δὲν μεταβάλλονται ποτῶς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ τὴν κατάσχεσιν ἐπιβιβλῶν Γ. Πανηγυράκης ἐγένετο δανειστῆς τοῦ Ἐμμ. Λαμπρινάκη ἐξ ἐκχωρήσεως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεῦς Ροῦδου λαβούσης χώραν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς 201 (1906) ἀποφάσεως; ἐν τῷ ἡδύνατο ὁ Ἀχιλλεῦς Ροῦδης ἀντὶ νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς ἄλλον τὴν κατὰ Ἐμμ. Λαμπρινάκην ἀπαίτησιν του νὰ συμψηφίσῃ αὐτὴν πρὸς ἴσον ποσὸν τῆς ἀντιστοίχου ὀφείλης του, διότι ἐξ οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως ἐκωλύετο ὁ Ἀχιλλεῦς Ροῦδης; καὶ μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν κοινοποίησιν τῆς 201 ἀποφάσεως καὶ τὴν δήλωσιν του, ὅτι θέλει καταβάλλῃ πρὸς τὸν Ἐμμ. Λαμπρινάκην τὸ ποσὸν τῶν 613 δραχμῶν, μεθ' ἣν δὴλωσιν ἐγένετο ὑπὸ προθεσμίας ὀφειλέτης τοῦ ποσοῦ τούτου πρὸς τὸν Ἐμμ. Λαμπρινάκην, ἀφοῦ ὁ εἰρημένος Ἀχιλλεῦς Ροῦδης ἐτύγχανε δανειστῆς τοῦ Ἐμμ. Λαμπρινάκη ἐξ ἄλλης αἰτίας,

στηρίζομένης ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 447 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Χανίων, νὰ ἐκχωρήσῃ τὴν ἀπαίτησιν του ταύτην πρὸς τὸν Ἐμμ. Πανηγυράκην οὖσαν ἀμέσως ἀπαιτητήν, καὶ τὴν ὅποιαν ὡς τοιαύτην ἐδικικιοῦτο νὰ εἰσπράξῃ εὐθύ; ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην του, τρόπον δὲ εἰσπράξεως; ἀποτελεῖ καὶ ἡ γενομένη πρὸς τρίτον ἐκχώρησι; ἐν τῷ ἐναντίας τὴν ἀντιστοιχοῦν ὡς εἴρηται πρὸς τὸν Ἐμμ. Λαμπρινάκην ὀφειλήν του ἐδικικιοῦτο νὰ καταβάλλῃ μέχρι καὶ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ δεκαπενθημέρου τῆς 201 ἀποφάσεως; ὡσαύτως δὲν ἔχουσι σημασίαν τινὰ τὰ περὶ δόλου καὶ συμπαίγνια; λεγόμενα ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἐρρεσιβλήτου, διότι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐν δόλῳ εὐρισκόμενος ὁ Ἀχιλλεῦς Ροῦδης; ἀφοῦ ἐκχωρῶν τὴν ἣν εἶχε κατὰ τοῦ Ἐμμ. Λαμπρινάκη ἀπαίτησιν ἐνήσκησε δικαίωμα ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιτροπέμενον, ὅσον καὶ ἂν ἤθελε κριθῇ ὅτι τοιαύτη ἐνέργειά του ὑπῆρξεν ἄγαν ἐπαχθῆ; διὰ τὸν ὀφειλέτην του.

Ἄριθμ. 120 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Ι. Σαουνάτσος

Νόμος 397 περὶ ἀνανεώσεως τῶν πρὸς τὸ Κοινοφελ. Ταμεῖον ὀφειλῶν, ἔννοια αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ 393 Νόμου καθ' ἣν τὰ πρὸ τοῦ 1897 δάνεια τοῦ Κοινοφελούς ταμεῖου ὀφειλόμενα ὑπὸ γεωργῶν καὶ κτηματιῶν (οἷον καὶ τὸ διὰ τῆς ἀνακαπτομένης ἐπιταγῆς; ἐπιδικωκόμενον) θὰ ἐξοφληθῶσι χρεωλυτικῶς δι' ἐνισυαίων δόσεων ἐντὸς δεκαετίας; ἐὰν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ἀνανεωθῶσι καὶ ἐξασφαλισθῶσι, δὲν ἐκωλύετο τὸ Ταμεῖον νὰ κοινοποιήσῃ ἐπιταγὴν πρὸς τοὺς ἀνακόπτοντας ὀφειλέτας; του, οἵτινες; ἐδικαιοῦντο μόνον διαρκούντος; τοῦ ἔτους; νὰ ἐναντιωθῶσιν εἰς τὴν περαιτέρω ἐκτέλεσιν καὶ ἐκ-

ποίησιν τῆς περιουσίας των, ἐν τῷ ἐπιτάσσον ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ περαιτέρω τοιαύτην ἐκτέλεσιν, διότι οὐδὲν ἄλλω; οὔτε ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς πρὸ μνησθείσης διατάξεως; συναγεται ὅτι ὁ νομοθέτης ἐσκόπευεν ἵνα παρορέσῃ ἀπολύτως; εἰς τὸ εἰρημένον ταμείον τὸ νὰ ὀχλήσῃ ἀπλῶς δι' ἐπιταγῆς ἐντὸς τοῦ εἰρημένου ἔτους τοῦ καθυστεροῦντα; ὀφειλέτα; του, οὐδὲ ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὸ τὴν ὑποχρέωσιν ἵνα πρὸς τούτου προσκαλέσῃ αὐτοὺς δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου εἰς ἀνενέωσιν καὶ ἐξασφάλισιν τοῦ χρέους; οὐκ ὀρθῶς; ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης; ἀποφάσεώς; του ἐδέξαστο τὸ ἐναντίον καὶ ἠκύρωσε τὴν ἀνακοπτομένην ἐπιταγὴν, δι' ἣ ἐξαφανιστέα καθίσταται ἡ ἀπόφασις αὐτῆς κατὰ τὸ περὶ τούτου βῆσιμον τοῦ ἐκκαλοῦντος; ταμείου παράπονον.

Ἄριθμ. 123 τοῦ 1908

Ἐισηγητῆς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου Πρόεδρος

Μίσθωσις μεταλλείου εἶνε ἀστικῆς φύσεως.

Ἐπειδὴ ἡ μίσθωσις μεταλλείου ἐπισκοπῶ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἐν αὐτῷ μεταλλεύματος; καὶ ἐκποιήσεώς; αὐτοῦ, εἴτε ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει, ἢ μεταποιημένου ἀπλῶς, χωρὶς ὡς; ἐκ τούτου νὰ μεταβάλληται εἰς νέον ὄλως; διὰ χειροτεχνίας ἀντικείμενον τὸ μετάλλευμα, ὡς; μίσθωσις; καθαρῶς ἀκινήτου ἐστὶ πράξις ἀστικῆ καὶ οὐχὶ ἐμπορικῆ, ἐν δὲ τῇ δικαζομένη ὑπόθεσι, ἀφοῦ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς; ἐστὶν ἡ ἀκύρωσις; τῆς μισθώσεως τῶν μεταλλείων τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων, ἦτις; μίσθωσις ἐγένετο, ὡς; ἐκ τοῦ μισθωτηρίου ἐμφαίνεται, πρὸς ἐξαγωγὴν καὶ πώλησιν τοῦ ἐν τοῖς; μεταλλείοις ἐνυπαρχόντος σιδηρούχου μεταλλεύματος; ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ χωρὶς; τούτου νὰ μεταποιεῖται εἰς; νέον ἀντικείμενον βιομηχανικόν, πρόκειται περὶ ὑπόθεσεως; ἀστικῆς φύσεως; καὶ ἐπομένως ὀρθῶς; συνετέθη τὸ

Δικαστήριον λόγῳ τῆς; παρεμβάσεως; τοῦ Ἑρρίκου Μοφλύ Γάλλου ὑπηκόου καὶ διὰ τῆς; παρουσίας; τοῦ διερμηνέως; τοῦ ἐνταῦθα Γαλλικοῦ Προξενείου ἄνευ; τοῦ δικασμοῦ ὑπο τούτου καὶ δύο Παρέδρων, μὴ βασίμω; δὲ ἐνίσταται περὶ τοῦ ἐναντίου ὁ παρεμβαίνων οὗτος; προβάλλων ἐμπορικότητα; τῆς; δικαζομένης; διαφορᾶς;

Ἐπειδὴ τῶν ὄντι διὰ τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου ὑπ' ἀριθμ. 1639 τοῦ 1896 καὶ δὴ τοῦ 11ου ὄρου αὐτοῦ συνωμολογήθη μεταξὺ ἐκμισθωτοῦ ἐνάγοντος; καὶ μισθωτοῦ ἐναγομένου παρεπόμενον σύμφωνον ἐν τῇ συμβάσει; τῆς; μισθώσεως τῶν μεταλλείων τῇ διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου ἡγεμονισθείσῃ, καθ' ἣ ὁ ἐκμισθωτῆς; Μάνος; δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς; συμβάσεως; ἐν ἣ περιπτώσει ὁ μισθωτῆς; ἐναγόμενος; ἀθετήσῃ οἰονόησθε ὄρον τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου, τὴν δὲ ἀγωγὴν; του στηρίζει ὁ ἐνάγων; εἰς; ἀθέτησιν τοῦ ὄρου 10ου τοῦ συμβολαίου τούτου ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, καθ' ὃν ὄρον; ὑπάρχοντος; μεταλλεύματος; ἐν τοῖς; μισθωμένοις; μεταλλείοις; ὁ μισθωτῆς; ὑποχρεοῦται νὰ ἐξορύξῃ; ἐξ; αὐτοῦ; κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔτος; τῆς; μισθώσεως; πέντε χιλιάδας; ἀγγλικῶν; τόνων; μεταλλεύματος; ἄλλως; ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ; ἐτησίως; ἀπὸ; τῆς; ἡμέρας; τῆς; συντάξεως; τοῦ συμβολαίου τὴν ἀναλογουσαν; ἀξίαν; τῷ Κωνσταντ. Μάνῳ; ἐπὶ τοῦ μεταλλεύματος; 5,000 τόνων; ὄρ. 4,500 ἀνεξαρτήτως; τοῦ ἂν ἐξορύσῃ; ἢ μὴ; τὸ ποσὸν; τούτου, ὡς; μὴ; καταβαλόντος; τοῦ ἐναγομένου μισθωτοῦ; τὸ ποσὸν; τῶν 4,500 ὄρ. ἐντὸς; τοῦ; πρώτου; μισθωτικοῦ; ἔτους;

Πλὴν ὁμοίως ἐνταῦθα δὲν ὑφίσταται ἐκ μέρους; τοῦ ἐναγομένου μισθωτοῦ ἀθέτησις; τοῦ μνησθέντος; ὄρου 10ου, διότι; ἐκ; τῆς; ἐν αὐτῷ; φράσεως; ἄλλως; ὑποχρεοῦται νὰ; καταβάλλῃ; ἐτησίως; ἀπὸ; σήμερον; τὴν ἀναλογουσαν; ἀξίαν; ὀρίζεται; τὸ ποσὸν

τὸ καταβλητέον κατὰ πᾶν ἔτος μισθωτικὸν ἐν περιπτώσει μὴ ἐξουδένωσης καὶ φοροτώσεως μεταλλεύματος, δὲν ὀρίζεται ὁμῶς χρόνος καταβολῆς τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ ἐτησίου. Ἄρα ἐφ' ὅσον ὁ ἐπιγόμενος μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου μισθωτικοῦ ἔτους δὲν προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος νὰ καταβάλῃ τὸ ποσὸν τῶν 4,500 δραχμῶν, κατέβαλε δὲ τοῦτο τῇ ἐνταῦθα Κρητικῇ Τραπεζῇ, μετὰ παράδοσιν ἡμερῶν τινῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τούτης τοῦ μισθωτικοῦ ἔτους καὶ πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπο κρίσιν ἀγωγῆς, ἐξεπλήρωσε πλήρως τὴν ἐκ τοῦ μνησθέντος ὅρου ὑποχρέωσίν του, καὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος. Ἐν δὲ ὡς ἔχῃ ὁ ἀνωτέρω ὁρος προκύπτει ἀμφιβολία τι περὶ τοῦ χρόνου τῆς καταβολῆς τοῦ μισθώματος τῶν 4,500, αὕτη δὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 103 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος νὰ ἐρμηνευθῇ ὑπὲρ τοῦ κύρου τῆς μισθώσεως καὶ ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου μισθωτοῦ, ὅστις ἔδει πάντως, ὡς ἔχει τὸ συμβόλαιον, νὰ καταστῇ ὑπερήμερος ἢ θεωρηθῇ παραβάτης τοῦ μνησθέντος ὅρου δεκάτου. Συνεπῶς λοιπὸν τούτοις ἀπορριπτέα ἢ ἔσσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ μνησθέντος ὅρου δεκάτου προκύπτει ὅτι τὸ μίσθωμα τῶν 4500 δραχμῶν ἦν καταβλητέον τῷ ἐνάγοντι ἐν τῇ τοῦ πρώτου μισθωτικοῦ ἔτους ἡτοι μὲχρι τῆς 14 Αὐγούστου 1907 ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῷ ἐκμισθωτῇ ἄνευ ὀχλήσεως· ἐπομένως μὴ γεινομένης τῆς καταβολῆς τοῦ μισθώματος ἐντὸς τοῦ ἔτους τούτου, ἐπῆλθε πλήρως τῆς αἰρέσεως τῆς διαλυτικῆς τῆς τεθειμένης ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῷ μισθωτηρίῳ συμβολαίῳ διὰ τοῦ ὅρου 11ου οὐτινος ἢ ἀγωγῆς ἡτοι δεκτῆ καὶ ἀκυρωτέα ἢ μίσθωσις τῶν εἰρημένων μετα-

λείων, δεκτῆς γεινομένης τῆς ἐγρέσεως. Κατὰ τὴν ὁμόφωνον δὲ γνώμην τῶν ἐρμηνευτῶν τοῦ δικαίου τοῦ Ρωμαϊκοῦ Βυζαντίου. (μετὰφρασις Ἀργυροῦ.) Ντέρμπουργ (μετὰφρ. Διοδουნიώτου,) Καλλιγᾶ καὶ Παπαρρηγοπούλου Ἐνοχ. δίκαιον περὶ τοῦ διαλυτικοῦ τούτου ὅρου δὲν ἀπαιτεῖται παντάπασι ὄχλησις τοῦ ὀφειλέτου, ἢ αἰεθλοῦσι τὰ ἀνατρεπτικὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ τῇ θελήσει τοῦ δανειστοῦ.

Ἄριθμ. 124. τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἄγωγή περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου δι' ἀφραεγγυότητα τοῦ ὑπαίτιος τῆς ζημίας ὑπαλλήλου καλῶς ἐγείρεται, ἀμέσως κατ' αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς ψηφίσεως Εἰδικοῦ Νόμου

Ἐποχρέωσις Δημοσίου εἰς ἀνόρθωσιν ὀλικῆς μόνον οὐχὶ δὲ καὶ ἡθικῆς ζημίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς προκύπτει ὅτι τὴν ἀπευθύνει κατὰ τοῦ Δημοσίου ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀφραεγγυότητος τοῦ τραυματίσαντος αὐτὸν χωροφύλακος, ἦν καὶ ὑπεχρεώθη ν' ἀποδείξῃ διὰ τῆς 1ης τῶν ἐκκαλουμένων, ὡς περιορισμένην ἐν τῇ θέσει τῆς ἀγωγῆς, ἐπόμενος μόνον ἐν τῇ περιπτώσει ἢ θέλει ἀποδειχθῇ ἡ ἀφραεγγυότης, ἐξεταστέα ἀποβαίνει ὡς πρὸς τὸ Δημοσίον ὅθεν μὴ νόμιμος ἐστὶ ἡ τοῦ Δημοσίου ἔσσις ὅτι ὁ ἐνάγων ἔδει νὰ στραφῇ πρῶτον κατὰ τοῦ χωροφύλακος καὶ μετὰ τὴν καταδίκην τούτου καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀφραεγγυότητός του ν' ἀπευθυνθῇ κατ' αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899, ἦν ἐπικληθεῖται, δὲν ἀναγράφει τοιοῦτόν τι, ἀλλ' ὀρίζει μόνον ὅτι ἡ Πολιτεία εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τοὺς ἰδιώτας

ἐν περιπτώσει ἀφερεγγυότητος τῶν ὑπαλλήλων διὰ πᾶσαν ζημίαν κλπ» πληροῦται δὲ προφανῶς ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως ὡς πρὸς τὴν ἐπικουρικὴν εὐθύνην τοῦ Δημοσίου διὰ τῆς ἀσκήσεως ἀμέσως κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, ἐν ἧ ὁμοίᾳ ὡς βᾶσις τίθεται, ὡς ἐν τῇ ἐπιδικίᾳ, ἢ τοῦ ὑπαλλήλου ἀφερεγγυότητος, ἣν, ὡς εἴρηται ὁ ἐνάγων ὀφείλει πρωτίστως ν' ἀποδείξῃ ὅπως ἡ ἀγωγή του χωρὶς κατὰ τοῦ Δημοσίου.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀνωτέρου ἄρθρου τοῦ Συντάγματος καθιερώθη ὅτι ἐπικουρικῶς εὐθύνεται τὸ Δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς τοὺς ἰδιώτας διὰ τὰς ζημίας ἢ βλάβας αἱ ὑφίστανται οὗτοι ἐκ τῶν ὑπαλλήλων του τὰς προσερχομένας ἐκ τῆς ἀμελείας των, τῆς κατὰχρήσεως ἐξουσίας ἢ τῶν σφαλμάτων πράξεών των, εἰδικὸς δὲ Νόμος, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ ἄρθρῳ ἀναγράφεται, ἤθελεν ὀρίσει τὴν ἔκτασιν καὶ τὰς περιπτώσεις τῆς εὐθύνης τοῦ Δημοσίου. Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ἀφοῦ κατ' ἀρχὴν ἀνεγνωρίσθη ἡ τοῦ Δημοσίου ἐπικουρικὴ εὐθύνη, καὶ ἂν μὴ ἐπηκολούθει Νόμος εἰδικὸς καθορίζων αὐτήν, πάντως ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν ἐφαρμοζομένων τῶν γενικῶν τοῦ Δικαίου ἀρχῶν μέχρι τῆς ψηφίσεως τοῦ Νόμου περὶ εὐθύνης ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὰς περιπτώσεις, οὐδ' εἶναι ὀρθόν καὶ ὑποτεθῆ ὅτι διὰ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 ἀπηλλάγη τὸ Δημόσιον πάσης εὐθύνης μέχρι ψηφίσεως εἰδικοῦ Νόμου, καθόσον ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία ἀντίκειται εἰς τὸ ρητὸν γράμμα τοῦ ἄρθρου, ἀνεγνωρίζοντος ὡς εἴρηται κατ' ἀρχὴν τὴν εὐθύνην, ἄγει

δὲ καὶ εἰς τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ θεωρηθῆ ὁ Νομοθέτης ἀντιρᾶσκων πρὸς ἑαυτὸν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀναγεί ἀμέσως ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐθέσεισε, ἄλλω, δὲ καὶ μετὰ τὸ Σύνταγμα ἐψηφίσθη ὁ Ἀστικός Κώδιξ, ὅστις ἐν ἄρθροις 51 καὶ 76 εἰδικῶς καθόρισεν ὅτι τὸ Δημόσιον εὐθύνεται ἐπικουρικῶς πάντοτε κατὰ τὸ ἄρθρον 94 τοῦ Συντάγματος; (εἰς ὃ παραπέμπει τὸ ἄρθρον 76 τοῦ Κώδικος) ὅπως καὶ τὰ σωματεῖα εἰς ἀνόρθωσιν πάσης ζημίας τριῶν προσελθούσης ἐκ πράξεως ἐπαγομένης ὑποχρέωσιν εἰς ἀποζημίωσιν καὶ γενομένης ὑπὸ Διοικητοῦ ἢ ἄλλου ἀντιπροσώπου τοῦ Σωματείου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀντεθέντων αὐτῷ καθηκόντων, ἐπομένως ἢ ἐπίδικος ἀγωγή δι' ἧς ἐπίδικώκεται ἢ παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐπικουρικῶς ἀνόρθωσι, τῆς βλάβης ἣν ὑπέστη ὁ ἐνάγων παρὰ τοῦ χωροφύλακου Χρ. Ρεβελάκη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τούτου καὶ ἐκ κατὰχρήσεως τῆς ἐξουσίας του ὡς ἐρεϊδομένη ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 καὶ τῶν ἄρθρων 51 καὶ 76 τοῦ Ἀστ. Κώδικος, ἐσχυρόντων ὅτε ἐτραυματίσθη ὁ ἐνάγων ὑπὸ τοῦ χωροφύλακου, νόμῳ βᾶσιμος ἐστὶ καὶ ἀπαρριπτόν τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ Δημοσίου ἀποβαίνει. Εἰ καὶ ἡδυνάκωτι, εἰπεῖν ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀγωγή ἔδει ν' ἀπορριφθῆ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, καθόσον τὸ μὲν ἄρθρον 94 τοῦ Συντάγματος ἀπῆλλαξε πάσης εὐθύνης τὸ Δημόσιον μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἤθελε ψηφισθῆ εἰδικὸς νόμος ὀρίζων αὐτήν ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὰς περιπτώσεις, τοιοῦτος δὲ δὲν εἶναι ὁ Ἀστικός Κώδιξ ὡς μη ἀναγράφων ἐν τοῖς ἄρθροις 51 καὶ 76

πότε καὶ κατὰ πόσον εὐθύνεται τὸ Δημόσιον ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κτηκόντων τῶν ὑπεκλήλων του πράξεων τῶν συνεπαγομένων ζημιῶν πρὸς τρίτους.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἡ ἐκκαλουμένη ὀριστικὴ ἐξετίμησε τὰ διεξαχθεῖσας ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1498 τοῦ τὴν ἀφερεγγυότητα τοῦ Χρ. Ρεβελάκη ὀρῶντος καὶ ἀπορριπτόν τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπρον τοῦ Δημοσίου ἐστὶ καθόσον ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἀξιοπίστων μαρτύρων... ἀποδεικνύεται ὅτι οὗτος ἐντελῶς ἀπορος ἐστὶ, μὴ ἔχων οὐδεμίαν κινήτην ἢ ἀκίνητον περιουσίαν, τούτου δ' ἀποδεικνυμένου, ἔπεται ὅτι εὐθύνεται πλέον τὸ Δημόσιον κατὰ τὸ ἄρθρον 94 τοῦ Συντάγματος καὶ τὰ ἄρθρα 51 καὶ 76 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπέναντι τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὰς ζημίας ἅς ὑπέστη ἐκ τοῦ τραυματίσματος αὐτὸν ἀφερεγγύου χωροφύλακος ἕνεκα τοῦ τραύματος.

Ἐπειδὴ προκύπτει μὲν ἐκ τοῦ ἄρθρου 1321 τοῦ Ἀστ. Κώδικος ὡς ὁ ἐνάγων ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἐξ ἀξιοπίστου πράξας προσβληθεὶς τὴν ὑγείαν, τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα κλπ. δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ προσβαλόντος, οὐ μόνον τὴν ἀνόρθωσιν πάσης ὑλικῆς ζημίας, ἀλλὰ καὶ ἀνάλογον χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ἐπενεχθεῖσαν αὐτῷ ἠθικὴν βλάβην, ἀφοῦ ὅμως διὰ τε τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 καὶ τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Ἀστ. Κώδικος καθωρίσθη ὅτι τὸ Δημόσιον εὐθύνεται εἰς ἀνόρθωσιν πάσης ζημίας ἢ βλάβης, οὐδεὶς δὲ λόγος ἐν αὐτοῖς γίνεται καὶ περὶ εὐθύνης ἐξ ἠθικῆς βλάβης, ἐν ᾧ

ἐν τῷ ἄρθρ. 1321 διαστέλλεται αὕτη τῆς ὑλικῆς ζημίας, ἔπεται προδήλως ὅτι οὐδεμίαν ὑπέχει εὐθύνῃν τὸ Δημόσιον περὶ πληρωμῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως ἀναλόγου διὰ τὴν ἐπενεχθεῖσαν αὐτῷ ἠθικὴν βλάβην ἐκ τοῦ τραύματος, ὀρθῶς δ' ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἡ ἀγωγῆς πρὸς τὸ αἴτημα τοῦτο, καὶ ἀπορριπτόν τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπρον τοῦ ἐνάγοντος.

Παρὰ τῷ τυπογραφείῳ τῆς «Νέας Ἐρεῦνης» εὐρίσκεται ὁ λόκληρος ἢ σειρὰ τοῦ Νομ. Παραρτήματος, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν βουλούμενον ἐπὶ καταβολῇ ὄρ. 0,15 τὸ φυλλάδιον.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία